

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Quomodo Pater osculans, os Filius, osculatum humana natura, osculum
Christi persona: illud osculum quomodo quis accipit? Cap. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Psal. 62.
Trio i ctit
anima.

Lucæ 15.

fasam. Est enim Spiritus sanctus gluten illud optimum, quo Deo con-
glutinamur in spiritu, ut spiritus noster vnus cum eo spiritus fiat. Et
hoc est osculū felicissimū, quo felix anima fecundata & impingua-
ta, velut adipe & pinguedine deuotionis adimpletur. Vnde in verbis
prædicti de tribus perit anima certificari, quæ pariter in osculo pos-
sunt inrelligi. Perit enim vt per Patris potentiā, securam habeat de of-
fensis reconciliationē, quò ad vim irascibilē. Et per Filij sapientiā, ve-
ram habeat de sua cognitione dilectionē, quò ad vim rationalem: Ac
per Spiritus sancti bonitatē, se resectam sentiat per diuinæ dulcedinis
præglustationem, quò ad vim concupiscibilem. Sic pater Euangelicus
super collum filij prodigi cecidit, & osculatus est eum.

*Quomodo Pater osculans, es Filius, osculatum humana natura, oscu-
lum Chr sti persona: illud osculum quomodo quis
accipit? Cap. II.*

Desideria
Iacrum an-
tiquorū pro
Christi ad-
uentu.

Tempor-
no-
Act.

Psal. 44.

Exod. 4.

Isa. 6.

Hierc. 1.

Ioan. 4.

Osculetur me osculo oris sui. Hæc est vox antiquorum Pa-
trum, suspirantium in carne Christi præsentia, & cla-
mantium ad Deum Patrem, apud quem in eam mandi, &
Filiū mittendi residet principaliter auctoritas, vt in-
telligatur Pater osculans, Filius os eius, osculatū huma-
na natura, osculum vniū Filij Dei ad humanam naturam in vna per-
sona. Vnde dicit Bernardus: Ardorem desiderij Patrum suspirantium
in carne Christi præsentia frequentissimè cogitans confundor & com-
pungor in memet ipso, & nunc vix contineo lachrymas, ira me pudet
temporis torporisq; miserabiliū temporum horum. Cui nanq; nostrum
tantum ingerit gaudium gratiæ huius exhibitio, quantum accēderet
veteribus Sanctis desiderium sola promissio, quorum piæ expectatio-
nis affectum, & flagrans desiderium mihi inspirat ista vox: *Osculetur
me osculo oris sui.* Senserat nimirum in spiritu, quisquis tunc spiritua-
lis esse poterat, quanta gratia foret diffusa in labijs illius, cupiens om-
nino tantæ participio suauitatis non fraudari. Propterea loquens in
anima desiderio, dicebat: *Osculetur me osculo oris sui.* Quali diceret:
Nō audio iam Moſen, eò quod impeditur oris lingua mihi factus est: Isaia
labia sunt immūda: Hieremias loqui nescit, eo quod puer est, & omnes
Prophetae sunt elingues: Sed ipse loquatur mihi, & aperiat voluntatem
Patris, ac in persona propria me erudiat, cuius gratiosa præsentia me
reficiat, cuius admirandæ doctrinæ fluentia fiant in me *fons aque salu-
entis*

antis in vitam aeternam. Ipsum enim pater unxit oleo laticitiae pro participibus suis. Ex quo nimirum uberior effunditur mihi gratia, si dignerur me osculari osculo oris sui. Cuius *sermorum & efficax* osculum mihi est: non quidem coniunctio labiorum, quae pacem aliquando mentitur animorum: sed infusio gaudiorum, reuelatio secretorum, & indiscreta quaedam coniunctio superni luminis & illuminatae mentis: sicut adherens Deo, unus spiritus efficitur. Et quidem congruè satis Filius os Patris dicitur, quia sicut per os aperientur secreta cordis, sic per Filium Pater nobis innotuit, & per Filium suum Pater voluntatē suam mundo aperuit. *Neque enim Patrem quis nouit, nisi Filius, & cui voluerit Filius reuelare.* Hæc ergo reuelationē velut osculū à Filio petit: quia Filij est, cui voluerit, reuelare. Felix osculum, per quod nō solum agnoscitur Deus, sed etiam diligitur Pater, qui nequaquā plenè cognoscitur, nisi cum perfecte diligitur. Cum igitur anima quandoq; tenet in secreto conscientia, Spiritum Filij clamantem: *Abba Pater*, ipsa paterno se diligi præsumat affectu, quæ se eodē Spiritu, quo & Filius, affectū sentit. Confidat quæcumq; sit illa, nisi habitas, & in Spiritu Filij se filiam Patris agnoscat, Filijq; sponsam & sororē: Sororē, inquam, quia ex vno Patre: sponsam verò, quia in vno Spiritu. Nam si carnale matrimoniū duos in vna carne cōstituit, multo magis copula spiritualis duos in vno spiritu iungit. Attende proinde, quod osculum quidē petit, non tamē ab ore. (quod proprium est assumpti hominis vnicæ felicitatis & prarogatiuæ singularis) sed humilius ab osculo oris sui se petit osculari, quod est cōmune multorum, qui dicere possunt: *Et nos omnes de plenitudine eius accepimus.* Nam qui plenitudinē accipit, osculū ab ore sumit: sed qui de plenitudine, osculū de osculo recipit. Hæc nimirum ratione nemo Sanctorū dicere præsumpsit: *Osculetur me ore suo*, sed tantum, *osculo oris sui*, prarogatiuā istam illi seruantes, cui singulariter semelq; os Verbi tunc impressum est, cum ei se corporaliter plenitudo diuinitatis infudit. Felix osculum, ac stupenda dignatione mirabile, in quo non os ori imprimitur, sed homini Deus coniungitur. Et ibi quidem contactus labiorū, complexum significat animorum: Hic autē cōföderatio naturarum diuinis humana cōponit, quæ sunt in terris, & quæ in caelis pacificans. Ad hoc igitur osculum Sanctus quisq; temporis antiqui suspirabat, eod quod *incunditate, & exultationem thesaurizari super eum*; & in ipso thesauros omnis sapientie & scientie absconditos esse præsentiebat, cupiens & ipse de plenitudine eius accipere. Et sic accipitur.

Heb. 1.

Heb. 4.

1. Cor. 6.
Filius os
Pa. tris.

Matth. 12.

De sensari-
one, & cog-
nitioe lo-
qui ur, quæ
per reuelati-
onem ha-
betur.Osculū non
ab ore, sed
oris petie
sponsa.
Ioh. 14.

Colos. 2.

Colos. 1.

Ecclesi. 15.

Colos. 2.

Iohan. 1.

- Os osculans. Cipitur os osculans Verbum assumens: osculatum verò caro, quæ assumitur: Osculum autè, quod pariter ab osculante Verbo, & ab osculata carne cõficitur, ipsa Persona ex utroq; cõpacta, mediator Dei & hominum, homo Christus Iesus accipitur. Hoc osculum sponsa petit, cum dicit: *Osculetur me osculo oris sui*, quasi diceret: Non Angelos, non Patriarchas, nec alium quemcunq; nuntiũ mittat ad reconciliandũ genus humanũ, sed in propria persona mittat Filiũ humanatũ. Vnde sicut in osculo carnali osculantium labia vniuntur, exteriores anhelitus à iuicem spirant, & osculantium corpora sibi propinquant: sic in Incarnatione Filij Dei tria facta sunt, scilicet, Vnio duarũ naturarum in persona Verbi: conformitas spiritũ diuini & humani (quia Deo adhærens, vnus spiritus efficitur) & cõmunicatio idiomatũ, id est, proprietatum: (Dicit enim Ambrosius, quòd quicquid dicitur de Filio Dei per naturam, etiam dicitur de filio hominis per gratiã) & approximatio ad nos per assumptione nostrorũ defectũ: quia *dehuit per omnia fratibus* assimilari. Nam cum tanta dignitate Deus descendit in limum, & cum tanta dignitate limus ascendit in Deum, vt quicquid Deus fecit, limus fecisse credatur: & quicquid limus pertulit, Deus in illo pertulisse dicatur.
- Deniq; ad nostrã instructionem (vt dicit Adam de sancto Victore) in osculo tria notantur. Nam ibidẽ osculantũ labia se cõsociant, in quo figuratur coniunctio Verbi & hominis, cum *Verbum caro factum est*. Et quia labia sunt instrumenta sermonum, ideo in eorũ cõiunctiõne designatur mutua vicissitudo fraternalũ orationum (iuxta illud Iacobi: *Orate pro inuicem vt saluemini*) ac maxime fraternalũ instructionum & admonitionũ, sicut *unicuique de proximo suo mandauit Deus*. Hoc enim osculum sponsa spiritualiter accipit, vt sponso suo fideliter fructificet. Naturales enim quãdam columbas per osculum concipere ferunt. Quod osculum columbinũ (vt dicit Augustin.) sincerissimã suscipie charitas, quæ fecundissima fideliter ei fructificat, à quo sumit originẽ, non querens quæ sua sunt. Ibidem etiã anhelitus interiores cõspirant, in quo notatur vniõ spiritus diuini & humani, per quã vniõnẽ omnes vnitate voluntatis vniuntur, qui Christo per charitatẽ spiritualiter incorporantur. Ideo *multitudinis credentium erat cor vnũ, & anima vna*, in Domino. Ibi denique corpora sibi mutuo appropinquat. In quo figuratur participatio passionum Christi & Christiani: quia *complentati sumus* cum Christo *similitudini carnis eius*, & per consequẽs indicat

Os osculans.
Osculatum.
Osculata.
1. Tim. 2.

Præcipua
in Incarna-
tione Christi
tria.

Hebr. 2.

Oscula tria
fieri.

Ioan. 1.

Iacobi 5.

Ecclesi. 17.

Apost. 4.

Itom. 6.

indicat mutuam supportationem onerum fraternalium, secundum illud Apostoli: *Alter alterius onera portate, & sic adimplebitis legem Christi.* Galat. 6. si, dicens: *Hoc est preceptum meum, ut diligatis inuicem, sicut dilexi vos.* Ioan. 13.

Osculum pedum sponsi duplex: osculumque manuum sponsi quod? Cap. III.

Sculetur me osculo oris sui. Tres sunt animarum affectus siue profectus, expertis duntaxat satis noti & manifesti cum aut petunt de actis malis indulgentiam, aut de bonis agendis gratiam, aut ipsius etiam indultoris & benefactoris sui presentiam, eo modo, quo in corpore fragile possibile est, optant intueri. Quos nimirum affectus siue profectuum osculorum nomine placuit euidentius declarare. Nam in osculo primo dedicantur primordia nostrae conuersionis. Secundum uero proficietibus indulgetur. Sed tertium sola & rara experitur perfectio. Ab hoc autem solo, quod ultimo positum est, Scriptura ista sumpsit exemplum, quae tractare suscepimus, & eius causa reliqua duo sunt a nobis adiungenda. Primum osculum ad pedes Dominicos sumendum est, pro adeptione ueniae. Secundum ad manus, pro gratiarum actione. Tertium ad os, pro diuini amoris infusione. Verum quia *Deus spiritus est*, & nulli illa simplex substantia membris distincta corporeis, habet tamen os Deus, quo docet hominem scientiam; & manum, qua dat escam omni carni, & pedes, quorum terra scabellum est, ad quos peccatores conuersi & humiliati satisfaciunt. Habet, inquam, haec omnia, sed per effectum, non per naturam. Apud Deum enim inuenit uerecunda contentio, quod se humiliando deiciat; & prompta deuotio, ubi se innouando reficiat; & iucunda contemplatio, ubi excedendo quiescat. Primum igitur osculum prosequendo, sciendum, quod si recte uisum est Apostolo referre Christi caput ad deitatem, nobis utique non incongrue uideri potest, pedes ad eius humanitatem pertinere, qui sunt misericordia, & ueritas, uel iudicium. *Uniuersa namque uia Domini misericordia & ueritas.* Et iterum: *Misericordia & ueritas praecedunt faciem tuam.* Itemque: *Misericordia & iudicium cantabo tibi Domine.* Felix mens, cui semel Dominus Iesus utrumque pedem infixit. Et a duobus signis eam cognoscetis, quae secum deferat necesse est diuinis impressa uestigijs, & ipsa sunt timor & spes: Ille iudicij, ista misericordiae representans imaginem. Merito beneplacitum est Deo *super timentes eum, & in his, qui sperant in eo.* Psal. 146.

Animarum affectus tres.

Osculum triplex, mysi- ce quod. Ioan. 4.

Psal. 93. Psal. 135. Esa. 66.

Pedes Domini osculandi qui sunt.

1. Cor. 11. Psal. 24. Psal. 88. Psal. 100.